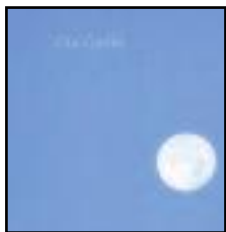

plakaten

Musikk

Klaver fra over there

Inspirasjon til titlene på de 15 komposisjonene har Ola Gjeilo for en overveiende del hentet fra USA. Han bor da også i New York City, hvorfra han turnerer og sprer sin musikk med betydelig hell og dyktighet.

Stone Rose er i sin helhet innspilt i Sofienberg kirke i Oslo, der akustikken er formidabel. Med seg på plata har Gjeilo den amerikanske jazztrompetisten Tom Barber, fiolinisten David Coucheron og cellisten Johannes

Martens.

Menyen er virkelig lekker med svært melodiose komposisjoner. Gjeilo beveger seg et sted mellom jazz, klassisk og pop. Men egentlig opererer han med sin egen sjanger. Både melodiene og framføringen er kjærlige, inkluderende, lyttervennlige, lyse, lette og ledige. Men på ingen måte ukompliserte. Det er tydelig at Gjeilo ikke bare har grep om å skrive musikk. Han er også en eminent pianist.

I omslaget finner du et intervju med mannen, i både norsk og engelskspråklig versjon. Greit å bli bedre kjent med ham allerede.

OLA GJEILO

Stone Rose
(Lindberg Lyd as)

Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Bugge, helt enkelt

**BUGGE
WESSELTFT**

Im
(Jazzland Recording)
Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Jeg er sant å si ikke sikker på hva tittelen på plata betyr, men tenker at den kanskje står for noe sånt som «I am». For albumet er i realiteten Bugge Wesseltft og bare han og det han er. En begavet jazzmusiker og

like begavet pianist. Her er han tilbake unplugged, bare han.

Kompet fra bass, perkusjon, gitar, blåsere og hva det måtte være, har han latt ligge. Denne gangen er det bare Bugge og klaveret. Ei soloplate i ordets rette forstand. Riktig nok har han inkorporert et slags utfyllende lydcomp. Han har også sluppet til stemmen til Mari Boine. Men det meste er holdt i et veldig rent, ja nærmest puritansk og vårt uttrykk. Dette er

ikke dansemusikk for å si det på den måten.

Ti spor er det blitt plass til. Wesseltft favner egentlig mange sjangere. Det «Im» først og fremst forteller er historien om Bugge og klaveret, en hjørnestein i norsk samtidsjazz.

Absolutt Eggum

JAN EGGUM

Hjerteknuser
(Grappa Musikkforlag)
Anmeldt av
Ingunn Agedal
Schinstad

Jan Eggums 15. soloplate har unektelig et eggumsk særpreg. Her er sanger for gressenkemenn, grå mus og småbarnsforeldre. Denne gangen har han fått med seg flere kjente artister på laget. Thomas Dybdahl, Øystein Sunde, Anita Skorgan og Kari Iveland er noen. Hvert spor låter gjennomtenkt og profesjonelt. Noen ganger blir det

rett og slett litt for velpolert. Albumet åpner med en sørgelig sang om «Myrsnipa». Her, og på «Når pappa kommer hjem», har Eggum alliert seg med Bergen Filharmoniske Orkester. Flere andre kutt er også stinne av strykere og blåsere. Eggums tekster og melodier kommer bedre til sin rett med et enklere lydbilde. «Når du er langt herfra» er et eksempel, en liten forsoningsang som høyst sannsynlig blir en låt for kjærlige radiohilsener i Nattønsket mellom par som har vært litt kvasse i uttalelsene før de skiltes. I «Nå kommer de» får vi et glimt av en samfunnskritis-

ke Eggum. Noen duetter er det også blitt plass til. Radiohiten «Hjerteknuser» med Bjørn Eidsvåg er med. Karen Park deltar på «Tilfeldigvis». Albumet etterlater et helt greit inntrykk uten store overraskelser. Men jeg vedder 50 kroner på at vi i løpet av fem år får en plate der Eggum tolker barnesanger.